

Etter krigen må det ikke finnes en ungdomsfører

Under NSUF's førermøte holdt den tidligere landsleder, Ustf. Bjørn Østring denne talen:

Ungdomsfører. Kampfeller!

Det er no over et år siden jeg deltok i et førermøte i Ungdomsfylkingen. I de 15 måneder som er gått siden jeg reiste har jeg med stolthet båret den felle uniform, og sammen med mange andre norske og germanske ungdomsførere har jeg kjempet mot bolsjevismen for Europas redning og for vår kultur. Det er med glede jeg i dag som representant for fronten i øst bringer dere en hilsen fra kameratene der ute. Hva jeg i dag vil folke, er de tanker som skapes av livet i bunkeren. Det er ikke store ord og fraser. Ute i linjen lærer en nemlig å holde munn og bare si det aller nødvendige. Det hadde vært å håpe at dette også hadde vært en grunnregel her heime.

Jeg har ofte spurt meg tidligere hvorfor den tyske soldat og det tyske folk kan vise en slik tapperhet og en slik holdning som de har gjort. Som soldat har jeg fått besvart dette spørsmålet. I århundrer har det tyske folk stått i kamp mot sine fiender i øst og i vest for overhodet å kunne eksistere. Denne kampen er det som har skapt det tyske folk. Denne kampen har vi ikke hatt i Norge på mange hundre år, og vi er blitt norske og tror at vi ligger utenfor der hvor verdenshistorie skapes, vi har glemt vår storhetstid, vi har glemt å kjempe. Vi vet alle her hvorledes vår Fører Vidkun Quisling i årene for 1940 for-gjebes forsøkte å tale folket til fornuft, for å skape en sterk hær og et godt forsvar. Alle hans anstrengelser ble til ingenting på grunn av regjeringens og den brede masses uforstand.

Bare noen få nasjonalsosialister trodde på hans planer, og trodde at det igjen skulde bli en sterk norsk nasjon. Men vi har opplevd skuffelser mange ganger og ofte vært fortvilet over utviklingen, vi tvilte på at det norske folk igjen skulde bli sterkt.

I dag kommer jeg imidlertid fra fronten for å si dere ungdomsførere: Jeg har aldri vært så stolt over mitt norske folks egenskaper som i disse månedene foran Leningrad. Jeg har igjen funnet troen på det norske folk. Jeg vet no igjen at den norske ungdom kan kjempe, at den kan slå fra seg, og at den kan gi de tapreste og beste soldater hvis de blir riktig oppdratt. Og derfor tror jeg at det norske folk aldri skal gå under, at det har sin misjon her i Europa. Det beror bare på oss selv hvilken rolle vi skal spille i framtiden.

Jo større vår innsats er for seieren, jo ærefullere kan vi være med på oppgjørsdagen. Seieren blir imidlertid ikke vunnet med ord i denne harde tiden, men med våpen i hånd. Jeg oppfordrer derfor den norske ungdom til aktiv kamp mot bolsjevismen. Etter denne krigen må det ikke finnes en ungdomsfører som ikke har stått en tid som soldat ved fronten.

Jeg håper på den dag da det ikke bare står noen kompanier nordmenn i Østen, men divisjoner. Jeg sier dette som representant for mine kamerater ved fronten, etter de døde kameraters vilje, de kamerater som satte sitt liv inn for Norges framtid. Jeg taler ser-

lig etter oppdrag av min beste venn og kamerat ungdomsfører Per Wang, som døde med en hilsen til det norske folk og til sin fører Vidkun Quisling på leppe. Disse døde kamerater vil forplikte meg til å kjempe hele mitt liv til det norske folk igjen er oppstått som et ærefullt og sterkt folk i Europa. Hvis alle våre nasjonalsosialistiske ungdomsførere bærer den samme forpliktelse i seg, er seieren allerede sikret.

Innsatsen ved fronten avgjør vår skjebne som folk.

Av Untersturmführer Bjørn Østring.

Jeg er glad over å oppleve at Ungdomsfylkingen er vokset videre i dette året, og at den er mer besluttet på å kjempe enn noen sinne. Denne visshet skulde også våre kamerater ved fronten ha, for da vilde de kjempe med enda større glede. Tro meg, kampfeller, det er ikke oppmuntrende når man som soldat har følelsen av at forbindelsen mellom fronten og arbeidet heime ikke er sterk nok, og når en alter og atter hører heimefra om strid og sludder. Soldaten må vite at hans offer blir anerkjent, og framfor alt at de heime viser meg verdig hans offer.

Når dere heime, er enige, og får alle personlige ønsker og personlige mål tre til side, da gjør dere den største gjerning for soldaten.

En annen ting har krigen gitt meg. Jeg er blitt en enda sterkere og mer fanalisk nasjonalsosialist enn tidligere. Å være nasjonalsosialist er å være nasjonalist og sosialist. Som nasjonalist elsker jeg og prøver mitt folk og mitt land, og kjemper for det til det siste. Som sosialist kjemper jeg for hele mitt folk, og for at enhver nordmann skal anerkjennes. Nasjonalismen og sosialismen er det vi opplever i vårt kameratskap som soldater ved fronten i dag. Og dette kameratskapet må være grunnlaget for vår ungdomsbevegelse og seiere bli grunnlaget for hele vårt folk.

Men enda større ting har tiden der ute gitt meg: nemlig å oppleve det storgermanske kameratskapet.

I en kamp hvor døden ikke spør om du er nordmann eller tysker, er vi blitt virkelige og ekte kamerater med den tyske soldat. Vi har merket at vi er av ett blod, at vi har ett mål, og at vi hører sammen.

Ute ved fronten vokser i all stillhet, uten store ord, som våre falne germanske kameraters store verk, noe vi i dag bare kan føle omrisset av, det verdige rike hvor alle germanere skal finne sin heim. Ja vel, jeg erkjenner

det åpent og frilt, jeg er en nordmann som elsker min heim og mitt folk over alt. Men jeg er også en storgermaner, som fullt og fast tror på det storgermanske riket og kjemper for det. I dette riket vil ethvert germansk folk finne sin plass slik som de fortjener det etter sin innsats. Som midtpunkt står Der Führer Adolf Hitler. Vi avgjør selv i Ungdomsfylkingen i dag om vi skal marsjere med mot denne store samtid i begynnelsen eller slutten av rekkene. Vi har den store lykke å ha en mann som Vidkun Quisling som fører, og at han på et tidlig tidspunkt har gått inn for denne idé, og at han har bygd sin bevegelse opp med den for øye.

Vidkun Quisling har gitt oss et forsprang på våre andre germanske frendeland, et forsprang som vi unge må gjøre enda større. Det vilde være den beste gave vi kunde gi vår Fører som har kjempet og lidd så mye for vårt folk, om vi kunde kjempe ham fram til å få den beste plass blant de germanske førere.

Ofta hører vi folk innen våre egne rekker som er fortvilt og mistroiske. Det er de mennesker som enno tror at Norge engang kan vende tilbake til sitt rolige liv, til de gode gamle dager, som ikke bekymrer seg med hendelsene ute i Europa, men som tenker på sitt eget jeg. Men den tid er forbi. Den tid som våre diktere og seere har prøvert så mange ganger, den skapes no grunnvullen til ute på slagmarken i øst. Og Norge må bli en del av dette Europa-som bygges opp.

Mange mennesker spør: blir vi igjen frie? Jeg tror fast og sikkert at vi engang skal bli frie og selvstendige germanere i Norge. Denne frihet har imidlertid ikke noe å gjøre med den frihet som uttrykkes ved plutokratens egoisme. Deres snakk om frihet er i virkeligheten bare tanken på en full pengeping. Nei, friheten blir en frivillig bekjennelse til en større enhet og innen denne enhet skal det norske folk leve videre med stolthet og med ære.

Mange mennesker sier: Adolf Hitler mener det ikke ærlig! Disse mennesker svarer vi: Dere betrakter forholdet til Tyskland som en handel hvor det gjelder ved list og bedrag å ture den annen part.

Forholdet mellom Norge og Tyskland blir ikke bestemt av små kjøpmenn og lehandlere, men av nasjonalsosialister, soldater og frie germanere.

Da vi i fjor som frivillige legionæ-

rer dro i kampen, avla vi eden til Adolf Hitler. Denne eden er ikke bare ord. Jeg har med dette lovet Adolf Hitler ubetinget troskap og lydighet i krig. Jeg vet at denne troskap og lydighet som mine kamerater og jeg har kjempet med ikke bare er men å være fra våre side, men at også Adolf Hitler vil gjengjelde den overfor vårt land- overfor vår ungdom. Vi må på dette punkt alle sammen være åpne og ærlige, den som ikke kan bringe det til å få denne tro, han tilhører jossingenes rekke. Vi må skape en klar front i vår Ungdomsfylking.

Jossingene er våre motstandere; vi vil bekjempe dem, og seire over dem. De verste er imidlertid de nøytrale som ikke har mot til å ta standpunkt for eller mot, men først kommer når kampen er avgjort. La dem forsvinne, de ledende nordmenn skal aldri komme fra deres rekke.

Den unge generasjon i Norge skal uten tvil og med en ren innstilling og sterk tro stå skulder ved skulder ved siden av frontkjemperne, og marsjere med inn i en stor og lykkelig framtid. En framtid hvor de germanske folk vil stå samlet og bestemme denne verdens historie. Det er det målet vi kjemper for.

En kosmisk visjon.

Det felteog som Tyskland for øyeblikket — ved hjelp av hele kontinentet — fører for Europa mot Sovjet-Russland, betyr ikke bare en utvidelse av krigen — langt mere gir det oss en klar forståelse av meningen med denne krigen.

Det gigantiske slag som raser i Austen har den samme enkle og klare mening som de grandiose kamper ved verdens oppkomst.

På den ene siden viser bolsjevismen oss menneskesjelen i sin fulkomne forvirring, for bolsjevismen er ikke annet enn et tilbaketall til en primitiv bestialitet, selv om den nok utad skiller med et abstrakt system. For å kunne domme om bolsjevismens resultater er det nok å se inn i krigslangens ansikter, — de griner oss i møte som uformelige masker fra skapelsens urtider. Av og til kan en se en såkalt intellektuell med avskyelig blick inne i massen, han har som en demong oppkasset seg til herre over disse dyriske hordene. På den andre siden marsjeres under valende faner en armé som er stolt av sin historiske misjon, og marsjerer en ungdom full av liv og håp som er rede til å ofre, en ungdom som vet at bak dem står som opphøyd medkjempere alle Europas helter, riddere, hellige og diktere. Denne arméen som har retten på sin side, er også levende i pakt med musenees prakt, kirkenes høyhet, palassenes skjønnhet, likesom den er innforlivet med de beskjedne bostedene som folkets beste egenskaper forplanter seg i, som er uten rikdommens glans, men hvor selve lykken skinner.

Foran seg ser denne arméen en trostesløs grå masse, som ethvert som arméer marsjerer fram, reiser det russiske medfisket seg, forsukt og engstelig, og i katedralen i Smolensk ber han for første gang eller tyve år igjen til Gud.

Mellom kapitalismen, som ødelegger menneskene ved likegyldighet, og kommunismen som ødelegger dem med hensikt, reiser det seg i dag bare et eneste håp: den positive nyordning av Europa, dette unge og samtidige gamle Europa, gannittet ved sitt ry, ungt ved sine krefter og sine håp. I dette nye Europa reiser seg, tro mot ledrene, de nye menn fra alle lag i folket og fra alle Europas nasjoner, alle de som vil være virkelige menn og virkelige brodere.

Prof. dr. Abel Bonnard, Academie Française.

Germaneren

Jeg tegner meg herved som abonnent på GERMANEREN

Navn:

Adresse:

Avisen kommer ut hver 14. dag. Abonnementspris kr. 6.— pr. år.

Sendes til Kaiban forlag, Lille Grensen 5, Oslo.

rne. egne
fortrins-
e varer.
tikonto-
ra front-
ehandlet
å makt
p i fore-
ed hard
for eksi-
et vil
over inn-

te. Den
te de
ry til
i famili-
en art
mot den
oss som
syn også
har falt
ald til en
ss
er d i
mstår det
empens
har rett
nger han
nasjo-

Legion.
ats i første
Legion fått

a. Sandved.
b. Halstad.
c. Bakkaas.
d. Reppen.
e. Noreger.
f. Bull.
g. Mørk.
h. Tallasen.
i. Kvammen.
j. Brenna.
k. Iversen.
l. Svingen.
m. Østen.
n. en.
o. m.
p. Hoplet.
q. Hellesport.

enstekors.
med vedvæ-
Vogel.
m. bl.
n. ersen.
o. konvik.
p. Lie.
q. Kracht.
r. Aspe.

ha. Gjerlow.
i. Körner.
t. Gussen.
u. Hilstad.
va. Bjørnstad.
wb. Christen-

ha. Gysler.
ha. Lundemo.
ha. Mar-
ha. Hjort.

a. Blohm.
a. Herrmann.
bb. Nordby.
ba. Noreger.
bb. Svindal.
tt. Kolby.
mm. Skarslien.
nntz. Haaland.
ost, 1941—42.